

haurem de fixar en les cues. L'oroneta cuablanca té una cua més curta que l'oroneta i les seues puntes no són tan llargues. Podríem dir que mentre que la cua de l'oroneta cuablanca té un aspecte triangular, la de l'oroneta té forma de U. També hi ha una altra diferència prou evident: l'oroneta cuablanca, com indica el seu nom i al contrari que l'oroneta, té una taca blanca molt evident que fa de separació

entre la cua i el cos.

Però clar, quan arriba l'hivern ambdós pardals són previsors, com ja ho anunciava la faula d'Esop, i se'n van cap al sud a passar l'hivern. Tot i que ja no podrem fer la identificació en vol encara tindrem possibilitats de saber si els nius que tenim a casa nostra són d'oroneta o del seu parent de cua blanca. Tan sols cal observar la forma que té el niu en el

qual han passat bona part de la primavera i de l'estiu i que ha servit de bressol per als seus pollets. Si té l'aspecte d'una cassoleta amb un gran balcó, el niu és d'oroneta. En canvi, quan l'entrada al niu és un forat menut i per tant té l'aspecte d'una esfera de fang adossada a una paret, el niu és d'oroneta cuablanca.

La veritat és que Esop tenia raó. La companyia d'aquestes aus és ben volguda per la majoria dels habitants. De fet, com s'esdevé amb les cigonyes que fan niu als campanars d'alguns pobles peninsulars, la presència de nius a les nostres teulades és fins i tot un motiu d'orgull. A més, convindreu que en el nostre cas, són animals discrets i no deixen restes indesitjables de la seua presència. Sinó mireu aquesta dita popular que he trobat: "Més caga un bou que cent oronetes".

